

БАВАЧКА

(Разказъ)

Голѣмата лампа задавено мждукаше въ топлата кухня. На низкия одъръ, постланъ съ поизгърканъ козякъ се начоколили около малко сандъче съ играчки пъргави живулчета и току преобръщатъ нѣкакви листове съ картинки.

— Чакай ма, зуляшъ съ главата си, — се обажда невръстно момиченце, съ рошова кждрава коса. — Ей, — посочи съ пръстъ на картинката — таквазъ елха ще донесе татко.

— Като лелината, — се обади тригодишно момченце и дръпна картинката.

— Недей, Хице... Христинце, — укорно забеляза рошоглавката съ кждрата коса.

Малкиятъ Хице се почувствува наскърбенъ и заплака.

Бавачката Неда, люлѣеше, поставенъ на краката ѝ пеленакъ. До като да погледне тя Хицка защо плаче, влѣзе господарката и взе да ѝ натяква:

— Че защо си тукъ, мари Недо!.. Нали да ги нагледвашъ Тѣ сж деца!

Неда, десетина годишно момиче, искаше да се оправдае. Ала господарката ѝ бѣше толкова припрѣна, че бавачката замълча.

— Да си опичашъ ума, ти бавачка ли си, каква си!

Излѣзе си. А децата, забравили за майка си, не преставаха да гледатъ картинкитѣ.

Неда съ просълзени очи, че всѣкога тя оставаше кривата, конуркаше пеленака и слушаше любопитнитѣ охкания на децата. Погледваше къмъ дълбокия снѣгъ въ градината, сякашъ да прогони желанието си: да се промъкне при децата, да погледа тия картинки, та и тя да се порадва... Ала тя е бавачка; тя не може да бжде съ господарскитѣ деца. Тя не е равна съ тѣхъ. И тжга задъха душата ѝ. Посбраха се чернитѣ ѝ възвисочки